

UN EMBLEMA HEXAGONAL

De fet, el paio es deia Hamilton. O millor, Hamilton Howard. I de cognom, Wolfe. Inicialment no vaig comprendre d'on li venia la dèria de voler passar a la història amb el nom de Luke. Perquè si ho busqueu a internet, veureu que se'l coneix com a Luke Wolfe. No pas Hamilton Wolfe. El que vull dir-vos és que al principi jo no sabia si Luke era el seu tercer nom de pila o bé un sobrenom o un àlies inventat per algú altre que es va convertir en el seu nom definitiu, en l'etiqueta amb què se'l va acabar coneixent en aquesta posteritat des

de la qual ara el fem servir com a cas d'estudi. Luke Wolfe és un nom fals que ha fet de falca perfecta al personatge pòstum de cara a una reputació certament fosca i violenta. És probable —aquí especulo— que simplement es fes dir Luke perquè el nom li servia de màscara i així podia delinquir amb més facilitat. Al principi d'estudiar-lo, rumiava si el fet que tingués diversos noms ens remetria a una qüestió psicològica més que no pas pràctica. ¿Més d'un nom podia equivaldre a més d'una personalitat o vida? En fi, deixem-ho aquí, de moment.

Comencem per un parell de dades que trobareu a qualsevol lloc:

1. El Wolfe neix el 1870 i mor executat seixanta-cinc anys més tard. Se'l carreguen el gener de 1936.
2. És un dels assassins en sèrie nord-americans més famosos de tots els temps.

Però ja em disculpareu, abans de seguir vull reenganxar amb el que us deia al principi. M'he

adonat que si parlem de noms i etiquetes —no ja dels noms que ell va fer anar, sinó dels que li van inventar—, us ho he de dir tot: el Wolfe també va ser conegut com «L'home gris», «L'home llop de Wysteria», «El vampir de Brooklyn», «El maníac de la lluna» i «L'home del sac». Molts d'aquests malnoms devien generar-se des de la premsa sensacionalista i no tant. Una mena de *hashtags avant la lettre*. Si els noms fan la cosa, el paio va resultar ser tot un home orquestra de l'entreteniment més morbós.

Per descomptat, el tema no acaba aquí. A part del fet que Hamilton Howard Wolfe és conegut com a Luke Wolfe i a part de tots els malnoms sensacionalistes ja mencionats i d'altres que em puc estar deixant, el Wolfe va fer anar molts altres noms apòcrifs, entre els quals Frank Melville, Thomas A. Swann, Robert Poe i John W. Skin. I potser encara en va fer servir més, ara ja perduts per sempre.¹

1. Apunt per a un relat. Imaginar un paio que adopta un d'aquests «noms perduts», sense coneixement —qui podria saber-ne res, si fos

No caldrà que me n'amagui. Aquest relat que ara encetem o, millor, una de les ànimes que sosté el relat ja estava escrita. La trobareu en molts blogs. Fins i tot a la Viquipèdia. Un altre dels caps d'aquesta hidra, però, és com us l'explico. En realitat, també, el que us explico a les badadures de la que sembla la història principal. Què adobo o manipulo. Què amago o allargo. Les vostres motivacions com a públic. Per què penso que la història val la pena? Què em motiva a mi? El sadisme, la pedagogia, un ego botit, el xarlatanisme, les ganes d'entretenir, un filibusterisme mal entès? Per què us he triat a vosaltres com a audiència? Què us fa tan interessants? Què busco, de vosaltres?

Hem de fer marxa enrere. Ho farem tota l'estona. No hi ha tal cosa com una narració

perdut?—, i comença a actuar de manera estranya, fosca, violenta. No hi ha explicació. El nom pren cos i domina el subjecte. Els peus dins les petges d'algú altre, en un camí imprès a terra que mena a un infern qualsevol. Ja us estic donant frases llardoses i tot per escriure'l. Exercici de classe, senyoretetes!

lineal. Per més que alguns s'entestin a fer-ho veure. Retornem, doncs —reprenem-lo constantment—, a l'assumpte de la morbositat. Al *morbo*: un dels grans motors de la literatura i, en general, d'aquesta nostra cultura occidental. Un dels grans fars d'Occident, per fer honor al clixé. Perquè aquesta és la crònica d'un personatge absolutament excèntric i anòmal tant com la d'una sèrie de capes de merda que sempre han estat part essencial de l'ésser humà i de la vida en societat. En la nostra societat. El monstre que conviu entre nosaltres. La fera que viu dins nostre. La zona de la nostra animalitat que no ha estat aplacada per la civilització. El vessant obac de la nostra psique. La bogeria. La manca d'escrúpols i d'empatia. L'egoisme desbordat de les inclinacions més passionals. La violència inherent a la supervivència de l'ego. I així fins a l'infinit dels tòpics més tronats.

Substantius i adjectius que he anat trobant i col·leccionant, aplicats al Wolfe, al llarg de la

investigació dels últims mesos: psicòpata, caníbal, excèntric, anòmal, bàrbar, anormal, rar, pervers, dolent, diferent, inconscient, neuròtic, despreocupat, malvat, despietat, singular, feroç, fred, mentider, extravagant, ferotge, temerari, sàdic, irresponsable, asocial, mesurat, pertorbat, irregular, implacable, brutal, curiós, especial, alienat, carnisser, desequilibrat, calculador, indiferent, sorprenent, eixut, orc, impassible, dement, salvatge, discret, gris, llunàtic, atípic, sanguinari, apàtic, visceral, bestial, dur, fals, boig, maniàtic, cruel, previsor, viciós, segur, violent, manipulador, glacial, violador, maníac, serè, incommovible, passional, depredador, impertèrrit, assassí, obsés, insà, guillat, inexpressiu, sec, sonat, arrauxat, esquizofrènic, impàvid, flegmàtic, dominant, malalt, immutable, insensible, reservat.

No sé si tots són certs. Sens dubte, però, ajuden a fixar un mapa lèxic i conceptual d'allò que la posteritat ha anat amassant amb les engrunes de la seva història. Espero que apreciïeu l'aparent contradicció de molts d'aquests

mots entre ells. Com a mínim, aparent. Deixem-ho aquí, noies. Ja ho reprendrem al final, si us sembla.

Com apuntàvem fa una estona, el Wolfe és un dels personatges més foscos de la història d'Occident i, com a tal, ha generat tota mena de reaccions: de culte, de repulsió, de fascinació, basades en un interès psicològic pel personatge, d'incredulitat davant d'allò que alguns entenen com una manifestació extrema del mal encarnat en un únic ésser humà...

Potser amb el Wolfe es forja la primera baula —disculpeu, però ara que he entrat en el registre docent o periodístic, no sé si en sabré sortir— d'una cadena de personatges violents i fascinants —des d'un punt de vista morbós— que continuarà amb Ed Gain, Andrei Txikatilo o qui vosaltres trieu.

O no. De fet, no. Reculem més. Estirem la narració fins on ens vingui de gust. Enrere. Potser la llista la comença Jack l'Esbudellador i la continua H. H. Holmes. No us ho sabia dir.

Fet i fet, tampoc no sóc cap expert en el tema. El meu interès és circumstancial. Vocacional. Avui simplement volia parlar-vos una estona del que sé de Luke Wolfe. No cal que prengueu notes. Escolteu, si us plau, i parlem-ne al final de la classe. Si us ve de gust de parlar-ne, és clar. Si és que això fos una classe. Penso que a mesura que n'anem donant detalls, se us acudirán pel·lícules, personatges o esdeveniments molt més recents que d'alguna manera us recordaran aspectes de la història —del que se sap de la història— de Luke Wolfe.

Engueuem?